

★

И все пакъ е животътъ свиденъ и примамливъ,
дори тогазъ, когато като своятъ е безкрайно тжженъ.
Човѣкъ, доде е живъ, се лъже,
а всѣки носи своя кръстъ въ свѣта поднебенъ
и гризе своя жребий като хлѣбъ насжщенъ.

— Това не е утеха никаква за тебе,
но обърни очитѣ си наоколо и погледни:
не сж ли пълни твойтѣ дни
като избистренитѣ златни пити медъ,
що нѣкога, презъ утринитѣ на далечно лѣто,
изъ пѣщитѣ кошери изваждаше баща ти
и съ две ржце издигаше къмъ слънцето, доволенъ?

Кажи, съ чия сждба, съ чии години мнимо благоденствие
би замѣнила миговетѣ на екстазъ и сънища?
За кой дворець би дала волността на пжтищата?